

El darrer consell

(Arreplegada a Bèlgida)

Enric Valor

Adaptació de Jordi Raül Verdú
Il·lustracions d'Antoni Laveda

1a edició: març de 2020

La col·lecció Primeres Rondalles d'Enric Valor compta amb l'assessorament literari de Vicent Brotons.

© 2020 Enric Valor
© 2020 Jordi Raül Verdú
© 2020 Il·lustracions Antoni Laveda
© 2020 Edicions del Bullent, SL
C/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Vicent Cabanes, Joaquim Amorós, Maria Guasp

ISBN: 978-84-9904-231-2
Dipòsit legal: V-647-2020

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Açò diu que va passar en aquells temps en què la Vall d'Albaida es trobava en el límit del domini musulmà. La vall era en bona part cristiana, i a l'altre costat del Benicadell, també. Però el bastió de serres laberíntiques i misterioses el dominava completament els moros que hi regnaven.

Al capdamunt del poble de Bèlgida, a les faldes del Benicadell, vivia en una caseta un jove matrimoni, Andreu i Vicenta-Maria. Ell era pastor, i s'havia obrat, al peu de la muntanya, cap al terme de Carrícola, un bon corral per a la cinquantena d'ovelles i cabres que tenia. Ella havia aportat al matrimoni una horta, situada en el barranc dels Molins, no massa lluny del poble. Amb tot açò, els novençans pensaven guanyar-se un bon passar per a la llunyana vellesa o per als fills, en cas de tindre'n. No desitjaven res més per a ser feliços.

Però, el tercer mes de matrimoni, la desgràcia va caure sobre la parella. L'horta va ser arramblada per una forta avinguda d'aigua. Les tomaques, les bajoquetes, la dacsà, el blat..., tot va ser arrabassat i deixat en la més gran desolació.

Passada la tempesta, asserenat l'oratge, el jove matrimoni baixà a la seua horta, i quins plors la dona!

—Mira, Vicenta-Maria, no cal que ens desesperem ni que plorem —va tractar de consolar-la Andreu—. Pitjor hauria estat una malaltia nostra.

—Ai, Andreu... Sí, però què menjarem enguany? I, a més, tot açò ho veig com un mal auguri.

—No digues això, dona, que ens queda el ramat: les ovelles tenen totes un anyell i les cabres el seu cabrit. Jo me les he